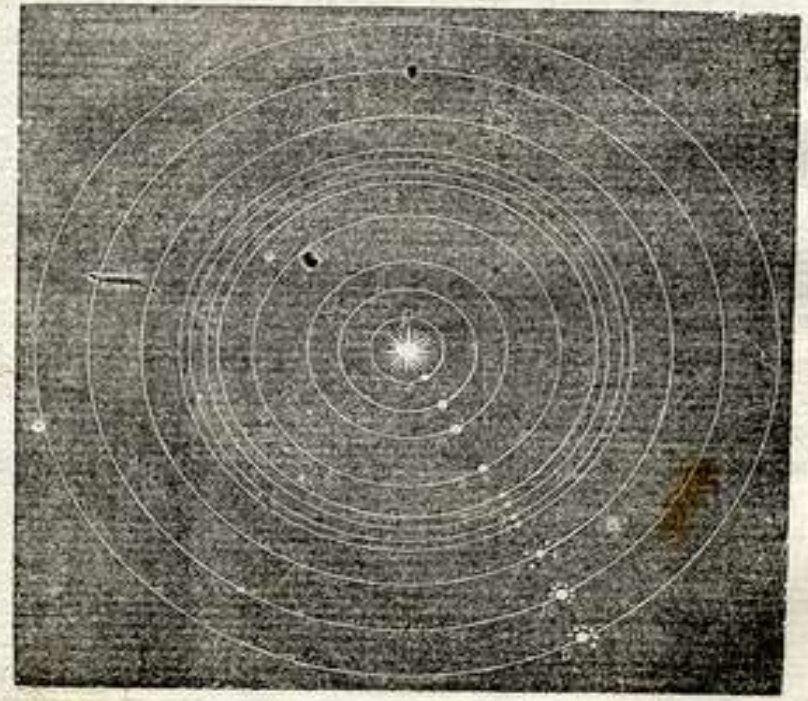
Jaan: Kui suur sis se päiw ja ku ja ne taiwa-tähhe peas ollema?

Reisja: Eiga nemma kûl kik mitte ütte suru ei olle. Ei moista ka innemise weel sedda surust mitte ärraarwata, muido kui ennege päiwliko, ku ja sesuggutse taiwa-tähte surust, kes meie ma-ilma seitsist nink jaust omma. —

Sis nakkas poisikenne weel ennamb küssima, mes taiwa-tähte selts se olnes, mes meie ma-ilma jaust om. Töise latse tulliwa ka mannu, es olle ennamb und kellekil. Perremees essi wõt pirroga tulle ülles, pand pipo pallama, ja jäi kuuldma.

Ent reisja wõt peoga tuhka tuhkhawwast, laot pirro kottale pörmando pâle wälja, lahhas pirrotukme mant pilpakest ja nakkas säratsid joni ja tähhekeisi se tuhha sisse tömbama, kui siin al nättas, ent latse litsiwa kik ütte hulka kokko kaema, ja ka se kurri perrenaine kääud su saina poolt se reisja pole, mes temma sääl tennes. —

Sis nakkas se reisja nida selletama: „Kirri nimmetap „Mosesse ramatun päiwa, kund ja taiwa-tähti taiwoliko söa „wäe hulgas, sest et nemma se sure taiwa ja ma-ilma kun„ninga wäkke ja auwo näitawa, ja ötse kui soldati wallusan „kulla ja höbbe ehten läikwa. Ja nemma omma ka weel „muido pea üttesuggutse. Sest ni kui kunninga-wäggi ma „pääl hulga ehk rüggimenti kaupa wäljajaetu om, ni om „ka se taiwalik söawäggi hulga kaupa taiwa külge ülles„säetu, ja egga hulga pâle om üts üllemb pantu, se saisap „keskpaigan paigal. Selle ümbre wõtwa joosten temma „allamba päliko, ent päliko ümbre omma jälle ne kige al„lamba teendri pantu tallitama. Keddas teie, latse, sis „arwate, et temma selle päiwa, ku ja täiwa-tähte seltsist se „kige illusamb ja ausamb peas ollema, et temma se üllemb „wois olla töiste ülle?"

Koste sis ussinaste wäike Jaan:

„Külep se iks se päiwakene om. To iks peap üllem„bas jäma ülle ku ja taiwa-tähti!" —

Reisja: Kül iks om temma üts üllemb ülle omma allambide hulga. Ent om iks muid säratsid weel, kui temmake om. Kige se ärraarwamata taiwa-tähte hulgast ei olle ennambid meie päiwakese wallitsusse al, kui ennege kümme taiwa-tähte, ja pâle se weel meie ma-ilm ja ku. Kik mu taiwa tähhe, mes weel nättas, omma säratsesamma üllemba, kui meieke päiwlik, eggaüts ülle omma allambide hulga, et nemma ennege wäega kaugel omma, nida et meie ei neide illo ei surust ei ka neid allambid taiwa tähti neide ümbre ärra ei näe, ni kui meie päiwliko man se nättas.

Jaan: Kule nüüd! kas sis meie ma-ilm essi ja ku öige se päiwliko sullase peawa ollema?

Reisja: Muidoke, armas Janiken! — Ent nüüd kaege siin kik neid joni, mes minna tuhha pâle olle tömbanu, sis ma näita teile, kuis meie päiwakene ja temma allambide selts körda möda taiwa külge säetu om. — Kaege, siin kos se mitmaharrulinne ristikenne saisap, siin se päiw om keskpaigan. Kas näete nüüd? Panneme üts P. tälle sinna mannu, sis tunneme, et temma se päiw peap ollema. Temma saisap paigal, ja ei ligu iks kohheke pole. Ent mes

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1837, lk. 14